

tager Plads i et Udrensningsministerium. Dette forekommer mig ikke at være korrekt; og derfor mener jeg, at Konsekvensen af Punkt 3 rækker vist derhen, hvor man ikke havde tænkt sig, det skulde række.

Men selv bortset derfra mener jeg, at Anklagepunktet i Punkt 3 ikke rammer der, hvor det skulde ramme. I Betænkningen anfører et Mindretal forskellige Udtalelser fra saavel Radikale, blandt andet den nuværende Finansminister, som vistnok ogsaa Højremænd, der have sagt, at Minister Christensen ikke havde dækket over Alberti. Jeg skal lade disse Udtalelser staa ved deres Værd; men sikkert er det, at Minister Christensen i Slutningen af Juli Maaned 1908 foretog Skridt, som dækkede Alberti. Jeg mener ikke, det er Minister Christensens Ansvar, at han har opretholdt Alberti som Justitsminister indtil den 24. Juli 1908; men jeg finder, at han bærer Ansvaret for to Regeringshandlingar ved Albertis Afgang, den ene, at Alberti blev udnævnt til Gehejmekonferensraad, en enestaaende kongelig Anerkendelse af hans Virksomhed, og den anden — men den spiller her en mindre Rolle —, at han blev indsat i Bestyrelsen for „Store Nordiske“. Det, hvorfor man her kan anklage Minister Christensen, er, at efter at Tilliden til Alberti var bleven rokket ved Forhandlingerne her i Rigsdagen og ved Angrebene ude i Pressen, genoprettede eller medvirkede Minister Christensen til at genoprette den saaledes sunkne Tillid. Medens jeg derfor finder, at Punkt 2 er for stærkt affattet, og mit Ændringsforslag under Nr. 2 gaar ud paa at ændre dette i Overensstemmelse med, hvad Forhørene oplyse, mener jeg, at Punkt 3 lægger Eftertrykket paa et ganske galt Sted. Og naar nu Anklage for Rigsretten skal finde Sted, maa den komme til at gælde det Punkt, hvor man mener, Ansvaret ligger, og ikke andre Steder. Altsaa, mit Ændringsforslag gaar ud paa en Rettelse i den Retning til Punkt 3.

Jeg havde ogsaa tænkt mig at stille Ændringsforslag til Punkt b, hvor der er Tale om Rigsretsanklage mod Hr. Sigurd Berg, men det skulde have været et Ændringsforslag af mere sproglig Art. Det er nemlig ikke sproglig rigtigt, naar der staaar, at Hr. Sigurd Berg „har forsømt at skride ind mod denne Lovovertrædelse, og at foretage andet fornødent Tilsyn“. Dette „andet“ hører ikke hjemme her, det viser ikke hen til noget som helst.

Maa jeg saa i Anledning af nogle Udtalelser, navnlig fra den sidste ærede Taler, tilføje, at naar denne Sag nu kommer for Rigsretten, tror jeg at kunne sige, at det egentlig er forhenværende Minister Christensen selv, som fører Sagen frem til Rigsretten. Det, jeg nemlig mener, man fra Rigsdagens Side i høj Grad kunde bebrejde den tidligere Minister, er, at da Alberti-Katastrofen fandt Sted, og den daværende Minister her i Tinget gjorde Rede for denne Affære, burde han have gjort det i alle enkelte Punkter. Var der noget Øjeblik, hvor en fuldstændig Aabenhed overfor Rigsdagen ikke alene var ønskelig, men ogsaa nødvendig, var det netop dette. Og det var da uheldigt, at de den Gang givne Oplysninger vare meget mangelfulde, at det under de stedfundne Forhandlinger allerede havde vist sig, at de vare mangelfulde; men Forhørene, som senere ere blevne holdte, vise jo yderligere, at de vare ganske overordentlig mangelfulde. Jeg tror, det er det Forhold, som har bevirket, at denne Sag nu kommer frem for Rigsretten ved Anklagen mod de to Ministre. Jeg tror, at de to daværende Ministre, og navnlig den daværende Konseilspræsident Christensen, skulde have brugt en helt anden Fremgangsmaade. Han skulde straks, da Alberti-Affæren kastede sin store Skygge hen over det Ministerium, hvis Leder han var, være traadt fra og have sagt, at efter de Forhold, der der vare aabenbarede, og selvfølgelig navnlig efter, at han selv var bleven advaret paa saa mange Punkter og f. Eks. ved sin Holdning overfor den daværende Udenrigsminister i Virkeligheden var gaaet i Borgen for Alberti i dette bestemte Forhold — jeg siger, at efter hele Forholdet havde det absolut været rigtigst for ham straks at fratræde. Dernæst skulde han have lagt Sagen i alle Enkeltheder frem for Rigsdagen, saaledes at denne ikke nu bag efter maa beklage sig over, at de nødvendige Oplysninger ikke have foreligget. Dernæst skulde han have indtaget sin Plads i Salen udenfor Ministeriet og i øvrigt medvirket til Løsning af de Opgaver, der forelaa for dette høje Ting. Men den daværende Minister er jo gaaet en anden Vej. Han har ikke været klar over dette — hvad jeg for øvrigt en Gang har været inde paa netop i en Debat med det ærede Medlem —, at det kan ikke nytte, man siger: Jeg paatager mig Ansvaret! naar ikke dette ledsages af, at man, naar den Sag brister, falder fra hinanden, hvis Opretholdelse man har